

*jag har sett
doppingen drunkna bland vågorna –
dyka så djupt
att den aldrig ses igen.*

*tro inte mina ögon.
de skapar så vackra
illusioner.*

HANNELE LUHTASELA

SOLVEIG VON SCHOULTZ | DIKTER

Vinnarbidragen 2022

SVENSKA FOLKSKOLANS VÄNNER

Vinnarbidragen
i Solveig von Schoultz-tävlingen

2022

SFV:s litterära tävlingar

Syftet med SFV:s litterära tävlingar är att främja intresset för att skriva skönlitteratur. Det finns två tävlingar: **Arvid Mörne-tävlingen** (för under 30-åringar) som instiftades 1986, och **Solveig von Schoultz-tävlingen** (för de som fyllt 30) som instiftades 2004.

Vartannat år gäller tävlingarna dikter, vartannat år noveller. Arvid Mörne-tävlingen utlyses i oktober, tävlingstiden går ut i mitten av januari, och prisutdelningen sker i maj. Solveig von Schoultz-tävlingen utlyses i januari, tävlingstiden går ut i mitten av april, och prisutdelningen sker i september.

Båda tävlingarna har samma prissummor: I pris 5 000 euro, II pris 3 000 euro och III pris 2 000 euro.

Förstapristagarna erbjuds även en kortkurs i skrivande på Nordens folkhögskola på Biskops Arnö i Sverige. Kortkursen äger rum på sommaren och pågår cirka fem dagar. Därutöver får alla som premierats i SFV:s litterära tävlingar också delta i ett skrivarseminarium. SFV förbehåller sig den första publiceringsrätten till de prisbelönade tävlingsbidragen.

Vinnarbidragen
i Solveig von Schoultz-tävlingen

2022

Med sin naturlyrik etablerade **ARVID MÖRNE** (1876–1946) skärgården och kustbygderna som finlandssvenskarnas eget poetiska landskap. Han hörde också till de mest respekterade bland ”den svenska jordens” ideologer, som ville bygga upp ett folkligt, finlandssvenskt och patriotiskt nationalmedvetande.

Men för det svenska ekonomiska och politiska etablissemangen framstod Mörne i många avseenden som oppositionell person. Det var inte bara mot AKS och äktfinsk svenskfientlighet som Mörne höjde sin berömda djupa malmstämma; också mot Lapporörelsen och dess svenska gynnare, mot högerradikalism i allmänhet och även mot de kommersiella intressenas kulturella förmynderi yttrade han sig både som diktare och publicist. Mörne var också Finlands mest framträdande representant för den nordiska demokratin ”beredskapsdiktning” mot de totalitära tendenserna i 1930-talets Europa.

Redan som ung hade Mörne väckt uppmärksamhet med sin friska men ännu något oviga lyrik, men av den samtida konservativa kritiken ställdes han i skuggan av andra diktare. Senare bedömare har med skäl vänt på rangordningen.

Källa: Johan Wrede: ”Arvid Mörne”. Biografiskt lexikon för Finland, blf.fi, SLS
URN:NBN:fi:sls-4798-1416928957404

SOLVEIG VON SCHOULTZ (1907–1996) nådde konstnärligt mästarskap både som lyriker och som novelist. Hon debuterade år 1932 med ungdomsromanen *Petra och silverapan*, som följdes av romanen *December* fem år senare. Hennes första diktsamling *Min timme* utkom 1940. Kriget hade stor betydelse för henne, liksom för många av de kvinnliga författare som debuterade på 1930-talet, vilket framgår av den självbiografiska *Längs vattenbrynet* från 1992. Litteraturkritiken har i efterhand uppmärksammat att von Schoultz vid tiden för sin debut drogs till modernismen, som i början av 1940-talet var mycket omstridd.

Inom litteratur- och kvinnoforskningen har man fäst uppmärksamhet vid att von Schoultz utforskade ”sammällsmodern” – en kvinnotyp som ofta förekommer i kvinnotexter från kriget och efterkrigstiden. Solveig von Schoultz skildrar, ofta med en viss ironi, moderskapets många aspekter: från lycka till självuppföring och åsidosättande av egna behov. Under hennes långa författarbana bemöttes detta på olika sätt. Under de första årtiondena fick hon god kritik för sin psykologiska insikt och sina kunskaper om kvinnor och barn. Under könsrollsdebatten på 1970-talet var kritiken njuggare, medan hennes texter senare bemötts med uppskattning även från feministiskt håll.

Källa: Katarina von Numers-Ekman: ”Solveig von Schoultz”. Biografiskt lexikon för Finland, blf.fi, SLS
URN:NBN:fi:sls-5163-1416928957769

Solveig von Schoultz-tävlingen 2022

Första pris, 5 000 euro, tilldelades **Tiina Pitkäjärvi**, Berlin, Tyskland, för sex dikter som handlar om att närma sig minnen och människor, samtidigt som de blottar hur det brännande och sanna kräver avstånd. I fragment som är lika retsamt gäckande som poetiskt precisa rör vi oss mellan kondensen i ett vattenglas till Östersjöns grumliga botten. Dikternas ömsinta uppmärksamhet öppnar en hel värld.

Andra pris, 3 000 euro, gick till **Ricky Lindén**, hemma från Närpes, bosatt i Ingå, för diktsviten ”Fem diktär froån mormorsstugon/Fem dikter från mormorsstugan”. I fem dikter på närpesiska förankras tematiken att söka sitt hem och sin tillhörighet på hemspråket, samtidigt som dikterna öppnar sig bortom det invanda. Form och tematik förstärker varandra elegant i en svit där skribenten lyckas skapa både oro och trygghet.

Tredje pris, 2 000 euro, tilldelades **Hannele Luhtasela**, Helsingfors, för dikter som i Gösta Ågrens kölvatten (men i motsatt riktning) rör sig genom den österbottniska skärgården, en kajakfärd som växer till ett samtal med färdkamraten, en dialog med Ågrens bok *Hid* och en upptäcktsfärd bland öar, fyrar och vågor efter resans system, den undflyende poesin själv.

Ett hedersomnämmande gick till **Valter Holmström**, Helsingfors, för sviten ”Insektstroferna”, som förmedlar känslan av pandemitillvaron på ett nytt sätt. Klaustrofobi, det okontrollerbara och att slutligen anta en annan form är teman i sviten, som med sparsamma medel effektivt kastar oss in i isoleringen.

Ett hedersomnämmande gick till **Julia Åman**, uppvuxen i Oravais, bosatt i Helsingfors, för en diktsvit om vildvatten och inre stormar. I ett halsbrytande vigt, svarthumoristiskt språkflöde utforskas såväl själens ostadiga meteorologi i nuet som dess rötter i barndomen. Kaoset städas inte upp, men får konturer som tecknar både skönhet och sorg.

Juryen bestod av författaren, litteraturvetaren Jonas Ellerström (ordförande), författaren Karin Erlandsson och litteraturvetaren, kritikern Ylva Perera.

I pris

Tiina Pitkäjärvi

Ord är motsträviga, men ekonomiska att bära med sig. Det senare passar mig. Jag är språkvetare och har skrivit en doktorsavhandling som tog nästan ett decennium. Sommaren 2022 försvarade jag den vid Uppsala universitet. Tidigare har jag studerat retorik och semiotik i Köpenhamn, Helsingfors och Lund och gått bildkonstlinjen i Nykarleby. Jag är uppvuxen i Larsmo.

Hemulen

Ska jag säga att det fanns den utlösande händelsen
som annekterade hela skamapparaten

Att en urspårad akademisk karriär är bara en restprodukt

Ditt liv har ett helt annat epicentrum, trots det
Kan du förutsäga karaktärernas handlingar innan mig
Hemulen glömmer helt säkert att förtöja båten
Sedan går vi och lägger oss

Det faktum att jag ibland kallar dig limpa
befriar oss i stunden från den egentliga frågan

Kanske ska vi tillåta berättelsen sin lätta falskhet
Det öppna landskapet och det slutna är ett och det samma

Österbotten

Vi minns nostalgiskt, klumpigt och fragmenterat
det sanna blandas med det vi ville vara sant
Minnen är mera än individuella synapsresor i våra hjärnor

67 skottkärror sen igår skriver hon min mor

De har kommit nu
byggkarlarna som lägger grunden
En föll från taket
Kördes till HVC av sin bror
det var inte så allvarligt

Det hade bildats kondens på insidan av glaset
som stod och torkade uppochnervänt i solen, på en kökshandduk
fukten doftade Kanarieöarna, kanske associationer av fukt
svett

tung luft

Minnet som något komplicerat konstruerat
som något mer mödosamt än att bara tänka tillbaka
och perfekt återge en detalj ur en historia

Det är fullt möjligt att en man sexti plus
Som har besvär med prostatan
Släpar in en julgran
Om det så skulle vara det sista vi gör i livet
För vad är någonting värt
Om inte principer

(fjärde våningen utan hiss)

Hörseln är ett sinne jag inte använder där jag bor
Det skallrar alltid från köket, tonåringen
Som inte längre är tonåring
förmodligen
Iscensätter sin ihållande revolt, smäller dörrar

Det var bara jag
Jag var sådan
Rädd för stormarna, utbrotten,
Läste ögonbryn
Min puls höjdes
Jag visste att de var annalkande
Maslows pyramid är uppochner
Basbehoven tryggade och höga tankar, men mellanskikten saknas
Som en julgran glesare än den vi har

Bisfenol

Kanske tillit är att jag vet att svamparna kommer att läggas ut
på tork sedan vi anlänt till staden

De ligger och blir ännu klibbigare och våta till nästa dag

De små rörelserna du gör när du dansar

Jag imiterar dem medan jag sitter i stolen hemma

Din kropp, inte ens i takt men

Bedårande

Bisfenolerna i plasten på den annars så ekologiska osten som
köps till den gemensamma bostaden

Vi har inte tid att tänka på:

Bisfenol A är en organisk förening.

Det finns polyester som är helt fri från Bisfenol A.

Det hormonstörande ämnet kan läcka ut ur plasten
och tas upp av kroppen.

Jag lägger till en animerad symbol som kysser, det känns ytligt
och fejkat men jag kommer inte närmare just nu

ID

På språkkursen får jag frågan om dryckesvanor

I landet jag var jag är född

Förkunnar att jag kommer från ett sakralt örike

Vi presenterar maträtter

Jag väljer kalakukko,

in Brot gebackenen Fisch

medveten om att identiteten är ett fladdrande
och påklistrat skinn

något jag kan luta mig mot som

Juice Leskinen på pojkrummet

Som en hare

Som en sparv

Rör jag mig i vuxenheten

Våldet var aldrig fysiskt

(en gång ett hot om det)

Rädslan var konkret

Hav

Redigerar bilder efter östersjöresa, först upplever man tingen,
kanske bara svagt

sedan återupplever man dem, konstruerar och katalogiserar dem

Det återupplevda är redan starkare än det upplevda

Och nu ser jag hav igen

hav har jag sett hela tiden

alger

reste runt Östersjön i en halvcirkel, med en officiell handling
och svarta minnen hela tiden hängande

bultande genom städerna

mitt sällskap tröttnade

sade sig vilja leva sommaren

men man lever med det

i rygsäcken har jag

bedrävelsen

En stark lukt som kommer från att jag när jag simmat kravlat
mig upp, tagit stöd med händerna i botten från det muddrade
området till det långgrunda

II pris

Ricky Lindén

I mina tidigare noveller har jag främst utforskat sorg och i dessa fem dikter rör jag mig i glädjen. Text är i sin komplexa enkelhet ett attraktivt format. Detsamma gäller mitt dagsarbete inom cybersäkerhet – de textbaserade terminalprogrammen fungerade för fyrtio år sedan och de fungerar effektivt ännu idag. Efter tio år i Helsingfors har längtan till tystnad och simplicitet lett mig till en liten mormorsstuga i Ingå. Ursprungligen är jag hemma från Närpes.

Fem diktär från mormorsstugon

Fem dikter från mormorsstugan

Hitta häim

Hison tvoåhondraåriga opprenovera mormorsstugon
Oppdäila i fyrr jëmna rum
Me tjocka tregolv, tri brasor å in vind
Me goålin utan insyyn
Som har skoojin vör sänn gräns

Å en bast, in bronn å e folllt veliider
Me grannstugor som je nära men it för nära
Samt in god vän åp gångavstånd
Lagar liive
Vakart å folllt oåv mening

Finna hem

Denna tvåhundraåriga nyrenoverade mormorsstuga
Uppdelad i fyra jämna rum
Med tjocka trägolv, tre öppna spisar och en vind
Med en gård utan insyn
Som har skogen som sin gräns

Och en bastu, en brunn och ett fullt vedlida
Med grannstugor som är nära men inte för nära
Samt en god vän på gångavstånd
Gör livet
Vackert och fullt av mening

Insikt

Va it saninjen att ja ynje e halvt liiv
had blaanda ihop mänskligt beteend me
“Närpes je för smått, traangsyynt, inaavla å konservativt.”
Klaustrofobiska
in minoritet, i in minoritet, i in minoritet

Sedan äntligen var man student in vår
Sedan äntligen flytt ti huvustaadin baaket somarin
Visst fanns e vänskap å fina tider
men mest griet ja yögonen ur me
Samma som utbytesstudent i Salzburg
trots bärigen
Samma som teaterpraktikant i Tokyo
trots jordbievningen som skaka om ien

Sedan hittar ja me sjölv som 30-oåring
i Ingå oåv all ställ
glad å nöjd i e gamalt hus
huvustaadin in tiim bort
bra me nalete stadsavstånd
(om entå it för mytchy,
ibland vill man ju tiit entå)
men viktigan je skoojin, kattor å hjoortan utanfö fönstre mett

åså insiir man it va e na fäil me Närpes
he je bare nalete för isolera
me finngrensin å tåglöshäiten
(nalete för reducera baaket krie å kanske, men he je en aron sak)
allt anna ja styörd me oåp fanns allarinstantans å
men allstans får man it hugg vedin i skogstystnadin
hämt vattne ur bronnin å dreck te framfö sprakabrason

Insikt

Var inte sanningen att jag under ett halvt liv
hade blandat ihop mänskligt beteende med
"Närpes är för smått, trångsynt, inavlat och konservativt."
Det klaustrofobiska
en minoritet, i en minoritet, i en minoritet

Sedan äntligen blev man student en vår
Sedan äntligen flytta till huvudstaden efter sommaren
Visst fann jag vänskap och fina stunder
men mest grät jag ögonen ur mig
Samma som utbytesstudent i Salzburg
trots bergen
Samma som teaterpraktikant i Tokyo
trots jordbävningarna som skakade om ens associationer

Sedan hittar man sig själv som 30-åring
i Ingå av alla ställen
glad och nöjd i ett gammalt hus
huvudstaden en timme bort
bra med litet stadsavstånd
(om ändå inte för mycket,
ibland ville man dit ändå)
viktigare är skogen, katterna och hjortarna utanför mitt fönster

och så inser man inte var det någonting fel med Närpes
det är bara litet för isolerat
med språkgränsen och ickeexisterande passagerartåg
(litet reducerat efter kriget också, men det är en annan sak)
allt annat som jag störde mig på fanns all annanstans också
men överallt får man inte hugga ved i skogstystnaden
hämta vatten ur brunnen, dricka te framför den sprakande brasan

Processin

ja sprang runt Tööloviken fö en 10 år sedan
me Kafka i höve, tobakssläime i haschin
å in röst som it orka me just naa
förutom å dryöm om raakblaaden å hustaakshöjden

ja va aldri naa fö gym elå laagsporter
motion va e nödvändigt ont ti reducir självdestruktivitietin mie
men så fieg man ju ibland hyör
“He vaar lättan tå et var gaamlan”
man sku ha kona bryyt nackan oåv dom
istålle jieg man ut å spring i vredesmod

men je it e lustigt tå man som 30-oåring
springer om myönan ut från e hus
istålle fö en legenhäit
it naa i feckon
kva ska jag sliep me
husnycklin elå telefon fyö
jag som it behyöv loås dörnan
elå har na behov oåv plötsliga tankeavbrott
solen ska få doån uvi siedesfålte som on vill
bländ bort tröthäiten miin me sina strålar
it en menisk åp skogsviejjin
bare jag, husen å djuren
miin styrk å kapacitet som växt åp e sätt
ja aldri trott möjligt tå ja va yngär

på sätt å viis had väl
mett 20-åriga jag vaari provocera oåv männ förvandling
men kva di it säir tå di säir
“He vaar lättan tå et var gaamlan”
je att e tar en häil massa arbet me se sjölv fö att e ska var lättan,
elå ska vi säg, mindär svårt:
Lies rätt byökär vör rätt tid.
Läär se skillnadin åp en verkli saning elå in arti lögn,
verkli saning elå ienas egna ondanflyktär, feghäit å villfarelser.
Furi he kan man it spring ut ur helvite

Processen

jag joggade runt Töölövikén för en 10 år sedan
med Kafka i huvudet, tobakkslem i halsen
och en röst som inte ville mycket annat
än drömma om rakblad och hustakshöjder

jag gillade aldrig gym eller lagsporter
motion var ett nödvändigt ont för självdestruktivitetsreducering
men så fick man ibland höra
"Det bli lättare sen när du blivit äldre"
Man skulle velat döda dem
Istället ut och jogga i vredesmod

men är det inte lustigt när man som 30-åring
joggar om morgnarna ut från ett hus
istället för en lägenhet
ingenting i fickorna
vad skulle jag släpa med mig
husnyckel eller telefon för
jag som inte behöver låsa dörren
eller har behov av några plötsliga tankeavbrott
solen ska få skina över sädesfältet som den vill
blända bort tröttheten med sina strålar
inte en människa på skogsvägen
bara jag, husen och djuren
min styrka och kapacitet som växt på ett sätt
jag aldrig trott möjligt när jag var yngre

på sätt och vis hade väl
mitt 20-åriga jag blivit provocerad av min förvandling
men vad de inte säger när de säger
"Det bli lättare sen när du blivit äldre"
Är att det tar en hel massa arbete för att det ska bli lättare,
eller ska vi säga, mindre svårt:
Läs rätt bok vid rätt tid.
Lära sig skillnaden mellan en verklig sanning eller en artig lögn,
verklig sanning eller ens egna undanflykter, feighet och villfarelser.
Innan man lärt sig det joggar man inte ut ur helvetet

Stora framstieđ

Visst hiendär e att vi bråkar
visst gråter ja än ibland
ganska ordentligt milan kvarven räintoäv
men ja tar it na beslut just tå
he jool ja ju förr

Iställe gar ja ut ti hede trie
som har rödast löven i skoojin
åså gråter ja ut tier
medan ja väntar
åp att vi ska kom ti sans åp nytt

Stora framsteg

Visst händer det att vi bråkar
visst gråter jag än ibland
vissa gånger ganska ordentligt till och med
men jag tar inga beslut just då
det gjorde jag ju förr

I stället går jag ut till trädet
som har de rödaste löven i skogen
där gråter jag ut
medan jag väntar
på att vi ska komma till sans igen

Förändring

Naoting underligt
kanske in illusion räintoäv
je att e tar
tri dagar
oäv att it jier na alls
som man förstår kva som egentligen gäller

Tri dagar elå mäir
bord man mest bare
siti åp in stol å
skoåd ut genom fönstre

Men man had ju bare
två dagar i vikon
om ens he
å tå had man en häil däil
å få i ordning furi niesta viik dåna in

Ja je ganska siekär
it häilt men ganska
om ja bare soåt tenn
framfö fönstre mett
i en tri-fyur daag
sku ja förstå
att största däilin oäv kva ja företar me je onödit
he läidär it tiit vi vill kom

ja sku häilt enkelt äntligen fatt
att ja boord ta me mäir tiid
å skoåd åp ekorran å fåglan i trieden
folk som far ti arbete som vanligt
husen som it brindär

Förändring

Någonting märkligt
Kanske en illusion
är att det tar
tre dagar av att
göra ingenting
före man förstår vad som egentligen är viktigt

Tre dagar eller mer
borde man bara
sitta på en stol och
titta ut genom fönstret

Men man hade bara
två dagar i veckan
om ens det
och då hade man en hel del
att få i ordning innan nästa vecka började

Jag är ganska säker
inte helt men ganska
om jag bara satt där
framför mitt fönster
i en tre-fyra dagar
då skulle jag förstå
att det mesta jag företar mig är onödigt
det leder inte dit vi vill komma

Jag skulle helt enkelt äntligen förstå
att jag borde ta mig mer tid
att iaktta ekorrharna och fåglarna i träden
människorna som far till arbetet som vanligt
husen som inte brinner

III pris

Hannele Luhtasela

Mitt egentliga intresse för poesi väcktes i gymnasiet när jag deltog i ett diktprojekt som Carita Nyström drog. Sedan dess har jag fortsatt läsa och skriva, huvudsakligen på svenska och engelska, och med tiden verkar poesin bli en allt större del av mitt liv. De här dikterna är en del av en samling som jag skrivit under årliga paddlingsturer i Kvarkens skärgård. Jag är utbildad biolog och arbetar huvudsakligen som fotograf, bildredaktör och översättare. Jag föddes och växte upp i Malax och har bott i Helsingfors i nästan 20 år, förutom några år i mitten av 2010-talet då jag bodde i Marocko.

i mina drömmars landskap

i mina drömmars landskap
flyter morgonen in som en låg dimma,
kryper fram ur mörkret
och försvinner sen likt snöflingan
som vissnar i blodvarm hand.

i mina drömmars landskap
möts dagen av ett solur på en sten
längst ute på fjärden,
visar planetens färd åt varje villig mås,
en slumrande havsörn.

i mina drömmars landskap
somnar du alltid först
så jag får lyssna till din andnings svall
mot trädkronornas pladder,
utmattningens belåtna lockläte.

i mina drömmars landskap
vaknar vi alltid vid havet,
var morgon en ny horisont.

när du simmar

jag låtsas våga
tills jag vågar

simma rakt ut
i havet

följa dej
längs mångatan

andas lugnt
ovan djupet.

jag låtsas veta
tills jag vet

hur stjärnhimlen
skimrar

galaxer
i dina ögon

när du simmar,
när du drömmer.

pisspaus

så här går det till:
ett tryck förnimmas.
dagdrömmen spricker
och sommaröarna förvandlas
till potential.

som fruktlockare
i någon annans trädgård
väljer vi den finaste ön,
tar tillfälligt avstånd
från havet –

smälter in i ett kretslopp
där vatten strömmar
genom oss som genom moln och mark.
vi stannar där en stund,
på huk i sommarvärmen.

utan brådska andas vi in
lugnet omkring oss,
äter de blåbär vi når
tills vi lättade reser oss
och kliver ner igen

i en ny dagdröm.

Tid

*där vi följer Gösta Ågrens seglats som den beskrivs i Hid,
men i motsatt riktning och i kajak.*

Vi börjar här.
Älvens alar lovar lugn.
Vi stiger lätt ut på vattnet,
nöjda som Nålörens badande gäst,
en vit häst i sommarhettan.
Vi går ner i samma älv,
en skiftande väg
mot ett mål bortom
väder, vind och vilja.

Den dikt, som vi ska följa,
löses upp i atmosfären
och regnar ner igen
så fort vi tänker den.
Det går inte,
men vi följer den ändå.

Havet kikar fram bakom
varje hörn. Okända öar
döps av oss när vi uttalar
deras namn. De svarar inte.
Att lämna Torsöns och Frösöns trygga famn
känns befriande. Havet tar emot
och leder oss.

Plötsligt är fyrarna fyra
och broar byggs över trädens toppar –
Stubben hägrar i sydväst.
Båthållans klippor lockar med värme
och språng. Sanden sover vi på
tills vattnet kallar.
Ett morgondopp som blir
en morgonkram – havets starka armar
överallt.

Jag skär in och trycker ifrån
men vattnet bär ändå,
så snabbt läker såren.
Hägringen är nu borta men
åskan är på väg. Stubben lockar
men vi kan inte lita på
dess löften.

Varje kväll kryper vi upp ur havet
för att vila. Dikten
låter sej inte finnas men ibland,
när du vänder dej i sömnen,
hör jag den nästan.
Jag tänker, att drunkna
i sömn eller att bli säl –
det är bara så vi kan nå den,
få dikten i lungorna.
Jag somnar om.

Dagarna går som vi paddlar.
Längs Vexalas västra strand
smeker näten kajaken,
som svar viskar den minnen.
Tiden går fort men efteråt
känns dagarna omöjligt långa –
en medvetenhet om varje stund.
Varje ö blir ett nytt mål.

Jag saknar inte röster här,
inte heller det, som inte får rum
i min kajak. Jag saknar,
men försöker låta bli,
den här stunden.
Och bilden av dej där,
flytande mellan
ögonblick och evighet.

Storsanden sträcker sina armar
mot Lotan och spänner musklerna.
Vi stiger ur, drar kajakerna
över soliga sandbankar.
Vi har vant oss vid sanden nu,
blivit bortskämda
med enkla landstigningar,
mjuka sovplatser.
Nu sväller sanden ur havet
i överflöd.

I höjd med Västerö
saknar jag Västerö.
Vattnet blir mörkt och luften
dånar. Havet bär men
ger ingen trygghet mot himlen.
Vi väntar på ovädret i Monå,
inte för att förgås, utan
för att fortsätta.

Och när vi lägger oss
på vattnet igen
åker vi ut på ett hav
utan karta. Vi lämnar allt,
slutar söka, låter
öarna komma till oss. Här
är dikten som närmast. Här
kan vi nästan höra den.

Sälarna har lämnat Gråsjälsören
men deras avtryck tycks
ligga kvar i klippornas form.
I träden brummar humlorna
och när vi åker vidare
nynnar vi på samma sång.

Tre örnar och sand
väntar oss på Västerö. Vi tar i land
här, var älgen nyss gått

och huggormen fått nys
om inkräktarna.
Regnet tar en annan rutt och vi
blir kvar.
I gryningen
anar havsörnen våra avsikter
genom tältduken,
hoppas lätt och flyter iväg –
ett under att den inte sjunker,
så obekymrad dess flykt.

Julivädret genomsyrar allt.
Kråkflocken och måsarna turas om
att svärma: mörka stormmoln
landar, vita vingar yrar upp som snö.
Ett segel skär genom illusionen,
drar stolt sin färd
som ett kritstreck på en tavla.
Kajaken är tyst
som dikten.

Vi börjar söka oss till utmaningar –
högre vågor, svåra landstigningar.
Vi hittar
minnen. Som humlor dansar vi
från ö till ö, söker något sött.
Utanför yttersta Uddskäret
stiger blomsterbuketter ur grynnorna.

Vi smakar på Ryssgrund, slickar
våra salta läppar.

Kajaken samlar skråmor och jag
rynkor. Båda består
så länge vi består.
Kajaken får sina av sten,
mina ristas in av sol
och ditt skratt.

Ritgrunds fyr lyser röd vid horisonten
och Rödgrynnorna är gamla.
Vi ser hur klipporna jäst,
nått ytan, fått Vasa att rodna.
Här dras tordmularna till dej
som flugor till honung.
Jag andas och förstår.

Vinden vänder och vi
slutar dyka efter dikt.
Vi måste fortsätta.
Replotfjärden är aldrig lugn
och vi känner hur vågorna
sväller omkring oss. Ibland
döljer de dej
och jag blir rädd
att du fått fatt dikten,

fyllt dina lungor
med dess ensamhet.

Till slut ser vi Båtgrund,
hur vågorna rasar
mot klipporna och vilan.
Bakom det sista hörnet
hittar vi himlen, vi
som saknar tro – en lugn hamn,
ett djupt andetag.
Äntligen.

Häriifrån ser vi slutet.
Nästa dag släpper Båtgrund iväg oss
fastän vi inte vill åka.
Åskan håller oss kvar
en stund till. I söder
seglar Replotbrons ridå.
Porten där står alltid öppen
men vi väljer en annan väg –
det är inte dags
riktigt än.

Oundvikligen når vi Grönviken.
Vi saktar in, lyssnar på åskan
som fortsätter norrut över fjärden.
Jag tänker på dikten, undrar
hur nära vi kom. Tänker på

att den får bli kvar där i vattnet,
ostört dyka bland vågor
och gunga mot mjuk sand,

medan vi klättrar upp ur havet,
klumpiga som trollsländelarver,
gungande som träden i vinden.

Och en dag,
innan vi märker det,
har vi nått
dit.

undervattensstenar

det är först när dom är rakt under mej
som dom uppenbarar sej –
fram tills dess bara himmel på havet.
men landskapet ovan ytan
avslöjar mönster som varnar
eller lockar till äventyr:
ska vi ta oss runt dem
eller in bland dem, närmare svaret
och skråmorna?

när jag lagt mej och kroppen ännu gungar
i takt med vågor som redan lagt sej
drömmer jag om dem
som om dom vore skadelystna,
knivförsedda händer
som sträcker sej uppåt från djupet.

en vacker dag kommer dom att stiga till ytan
som de flesta problem.
ta ett andetag då, se sej omkring,
få ett nytt liv bland öarna –
men inte ännu, inte innan
jag förträngt dem lite till,
inte innan jag samlat på mej
några skråmor till.

illusioner

jag har sett
skarven födas ur havet –
hur en våg nått sin topp,
blivit fri, flugit sin väg.

jag har sett
svanen upplösas i molnen –
en kropp utplånas av vitheten,
bara sången kvar.

jag har sett
doppingen drunkna bland vågorna –
dyka så djupt
att den aldrig ses igen.

tro inte mina ögon.
de skapar så vackra
illusioner.

dissonans

det är skrämmande när du trott
att det är himlen du sett
reflekteras på havsytan

tills du plötsligt inser
att du svävar ovanför
ett upptornande flyttblock –

din blick fastnar där
och du tappar nästan
balansen.

det är hisnande när du inser
att du inte kan se
var det tar slut,

när du förstår
att det är djupet du stirrat i ögonen
hela den här tiden.

himlen som speglades
var bottenlandskap.
hjärnans lata lögn.

det är som de där drömmarna
där du vandrar
högt uppe bland molnen

tills du långsamt börjar inse
att det du gör
är omöjligt

och plötsligt vet du att nu,
nu kommer du att störta,
tappa taget om molnen –

men du fortsätter paddla ändå,
håller dej på ytan
fast du för en stund

glömde hur

stiltje

båten kör en skråma
i den lugna kvällens
spegelblanka hav,

ett sår
i aftonfågeln
tysta sång.

sommarsömn

idag ska jag ta en tesked,
ösa gårdagens regn
ur min uppdragna roddbåt.

imorgon, ligga vid vattnet,
se hur trollen kryper upp,
blir sländor.

en dag, paddla iväg
dit där tranor inte sjunger,
där håret slutar dofta rök.

men inte riktigt än.

havet innanför

fast jag lämnar det bakom mej
stannar havet kvar i mej.

i dagar fortsätter jag gunga
i en värld som står stilla –

väggarna så stela,
golven alltför hårda.

jag kunde vara
romantisk

säga att havet finns kvar
i min mage, mitt hjärta,

min ryggrad –
men jag vet

att det är i örat det finns.
ett minne förlorat

i en labyrinth
där havet utanför

avbildas
i havet innanför.

Hedersomnämmande

Valter Holmström

Jag är mångsysslade humanist, hemma från Jakobstad men Helsingforsboende. Jag jobbar inom det sociala, och siktar på att grubbla inom det akademiska i framtiden. Jag skriver sporadiskt, allt möjligt. År 2012 fick jag pris i Arvid Mörne-tävlingen för dikter.

Insektstroferna

I

Ars poetica

lång inköpslista

p.g.a. den rådande situationen
och mot min vetskap bar jag hem mjölbagg
sovandes i mjölet

De sökte sig till brödet,
kryddorna, teet, buljongkuberna
dök upp var man minst anade,
dessa små knutna varelser

jag kunde inte sova den tiden
telefonen full av meddelande som jag valde glömma,
utanför var världen underjordisk och dov

jag kunde inte sova den tiden;
jag tvivlade om nätterna,
kände tillvarons skrov glida över mig
men plötsligt, en natt, drömde jag i ultrarapid

något hade smugglats in
ett fragment oändlighet
stunden som en genomskinlig hinna

II

jag var ensam i lägenheten flera veckor
på grund av den rådande situationen

den syntes knappt på köksgolvet
den hade smuglat sig in mot min vetskåp
så smal att den knappast kunde sägas existera

i mitt första minne av ondska
såg jag två barn slita alla ben av en lockspindel
tills bara dess darrande torso var kvar
ett försvarslöst fragment

jag bär ut den till trapphuset,
mellan ett dricksglas och dagens tidning
Det är en metafor, ett "bärande över"
för något knappt förnimbart
dess ben nervösa och trevande

III

jag var i lägenheten flera veckor
med förrådet fullt av mjölbagg
på grund av den rådande situationen, och kom ihåg en tid

då jag levde i en känsla av att vara underjordisk
men plötsligt en torsdagskväll, augusti
flög något levande in genom fönstret

Jag stod på en stol och fångande harkranken
i ett glas nära taket. Efter några försök.
och som en chock: fulländad lycka
Ute en lavendelblå skymning, en ljum tystnad,
jag kunde höra vingarna slå mot glaset

IV

jag vaknade upp som en mjölbagge
på grund av den rådande situationen

V

efter flera veckor ensam i lägenheten
på grund av den rådande situationen
kom jag ihåg vattenlöparens liv
samt jag studerat mycket som barn
utspänd på genomskinligt mörker
en knappt förnimbar hinna
trevande, tvivlande - men stark

du hade smugglat in något oändligt,
som jag valde att inte läsa,
Jag ville slita alla ben av ditt meddelande.
Det är en metafor

VI

Efterord: Om att ordet tvivel låter som en insekt

Två tvivlar instängda i mitt kök. Jag fångar dem
i ett glas och släpper ut dem i det fria. Jag ville inte döda dem,
men jag har inte räddat dem. De kanske fryser ihjäl därute,
hösten är redan mycket kall.

De förbannade tvivlarna. De finns överallt.
I väggarna, i sprickor och springor.
I träden, bland löven.

Hedersomnämmande

Julia Åman

Jag är uppvuxen i Oravais, har bott några år i Sverige samt i Vasa, men är numera bosatt i Helsingfors. Skrivandet har alltid varit en stor del av min identitet, men just poesi har känts som ett rum jag inte riktigt har tillträde till. Jag är musiker och har så länge jag kan minnas skrivit musik, mest i dark indie-duon Kaain som jag har tillsammans med min syster. Nakna låttexter kan man klä i vackra melodier eller skyla i gitarrslingor. Att skriva poesi är för mig mycket mera blottande än någon annan skrivform – det finns ingenting att gömma orden i – och det har gjort att tröskeln har känts väldigt hög. Jag har samlat hela mitt liv i dagböcker, men för bara några år sedan började dagboksskrivandet ta en abstraktare och diffusare ton än tidigare. Orden började skapa undertexter och leka med vad som sägs i det outtalade, och det utmynnade i att jag till slut hade ett gäng diktliknande texter som, trots visst tvivel, nog ändå långtade ut till någon annans ögon än bara mina egna.

Vildvatten

Jag ringer mamma och säger
att jag har ställt mig i kö
för att få en neuropsykiatrisk utredning

*Jag förstår inte riktigt,
Du var alltid ett så snällt och tyst barn*

Älskade mamma
Det skaver i mig i några veckor
innan jag till slut inser
att det kanske bara är jag själv
som känner skillnaden
på att vara
ett snällt, tyst barn
och på att vara
ett vilt, nertystat barn

Men som vuxen kvinna
är jag varken snäll eller tyst

Jag är rastlös
smutsig
högljudd
felklädd
kåt
glömsk
försenad
sexig
utmanande
utlämnande
ångestyngd

Jag pratar med mat i munnen
säger alltid mer än vad jag borde och
ångrar mig direkt efteråt när jag möter folks blickar
och inser hur obekvämt jag har gjort dem

*Glöm vad jag sa
det var bara ett skämt*

Jag kommer alltid för sent
Jag lever med känslan av
att det alltid är någon som är arg på mig
Jag tappar bort mina papper
Hoppar i alla vattenpölar som finns

Betalar räkningarna för sent
Och letar efter nästa kick i nästa förälskelse

Förälskar mig i vackra mansögon
i tanken på att en dag hitta hem
i en annan människa
Men jag hittar inte hem
jag bara trasslar in mig
och tappar bort mig ännu mera

Jag är ett vildvatten

Jag har bottenlösa djup
på vissa platser i min själ
Några brunnar
några träsk
Det finns platser inuti mig
dit inte ens råttorna vill gå

Men jag har samlat på mig
några paradistränder också
Ibland ligger jag i en hängmatta
och dricker pina colada
i något som liknar en karibisk vik
där bakom min ostrukna, fläckiga blus
i min innersta kärna

Eller vadar mina trötta fötter
vid strandkanter där Stilla havet sköljer in
när det äntligen blir ny dag
och allt jag har gjort
är glömt och förlåtet

Plastkopp

Jag har bokat in en tid för att pissa i en plastkopp
Det har jag aldrig gjort tidigare

Jag förvånades över att det är så svårt att
få tag i rätt människa för att boka in en sån tid
Tänkte att det är konstigt att de lär ut
en massa onödiga kemiformler i skolan
men inte lär folk hur man bokar in tider
för att få pissa i plastkoppar

Så jag forslades av och an i telefonväxlar
och upprepade gång på gång
mitt genanta ärende
för oempatiska röster utan ansikten

De vill veta om jag tar droger också
Gör jag det?
Jag blir plötsligt osäker själv när de frågar
Nej?
Sen vill de ha ett blodprov

Jag undrar vad som syns i ett blodprov
Tecken på cancer?
Tecken på HIV?
Undrar om det skulle synas
med ett superverktyg
som de ännu inte har skaffat sig på labbet här
att patienten är trött på att strida sig fram genom livet

Att hon är utsliten av alla inre och yttre krig
alla hjärnspöken och dragkamper längs vägen
Trött på att hjärtat ger och ger
och aldrig riktigt får tillbaka vad det förtjänar

Trött på att det som förut var kärlek
nu är en app i en kall telefonskärm
Trött på att springa runt på regniga, mörka gator
och leta efter nya pafflådor för själen att övernatta i
medan fulla män
ropar hotfullt på parallellgatorna

Varning för skogsbrand

Det är så mycket som rör sig
i en människokropp
Det är nästan så att kroppen borde få ha
sin egen väderleksrapport på Yle
för att man alls ska ha en chans
att hänga med

Stormbyar i västra delen av hjärnhalvan
I öst mulet med temperaturer
på mellan 14 och 45 grader

Ett täcke av hjärnspöken
drar in från norr
och kan orsaka
obefogad känsla av meningslöshet
Det kan förekomma nederbörd

Rastlöshet och dimma
råder på flera håll runtom i kroppen

I bröstkorgen väntas
värmebölja under veckoslutet

Varning för skogsbrand
Varning för ovanligt hårda vindar
Varning för åtrå
Varning för breakdown

Tisdag uppehåll

Och så över till sporten

Hundkojor

Jag tänker på poltergeist

*Spöken som bildas av energier i väggarna
i hus där barn far illa*

Jag tänker på väggar
där ångest lagrades i sexton år

Jag tänker på mitt inre barn
Vill ta henne i handen och fly

Jag vill springa med henne
allt vad vi orkar
tills benen värker
och vi känner blodsmak i munnen
Tills vi kommer in på fredlig mark
och kan andas

Tills vi är fria, vuxna
Tills inget kan skada oss längre

Men jag får inte tag i hennes hand
Våra fingrar bara nuddar
För om jag har en tidsmaskin
fungerar den inte riktigt som den ska
och våra tidszoner bara nästan möts

Ibland när hon ser sig själv i spegeln
är jag där och försöker hålla hennes hand
smeka hennes tovigga hår
Försöker skicka hemliga meddelanden
genom ventilationssystemen
Jag vet inte om hon får dem
men jag minns att hon hörde
ett märkligt rassel i väggarna

Jag minns att hon inbillade sig
att hon kände min närvaro ibland
Fantiserade om att hon som vuxen
skulle åka tillbaka i sin tidsmaskin
och hämta sig själv

Men hon är fast där
och jag får inte loss henne

Jag vet att hon flyr in i hundkojor
och begraver sitt ansikte
i varma hundpälsar istället

Vattenskada

Det finns inga monster under sängen
Där finns bara högar av damm
Bland överfulla plastlådor
med anteckningar,
kopierade dokument
och fotografier
som väntar förgäves på
att sorteras och få en pärm

Den försvunna delen
av strumpparet
En knapp
ett hårband
en hungrigt uppsliten
kondomförpackning

Det finns inga monster under sängen
Men i hjärnan på en kvinna
som har trampat vatten för länge
där löper de amok
och förökar sig som kloakråttor
Skapar underjordiska gångar
och lägger sina ägg någonstans
mellan hypofysen och hippocampus
Gnager hål på innerväggarna
så de flagnar
och kvinnan tvingas söka hjälp
för vattenskadan som har åsamkats

Det hittas mögel
i kärleksrelationer med abrupta slut
Mögel i tankegångarna
som sköter ekonomin
Mögel i den del av hjärnan
som lagrar signaler av skuld och skam

Mögel i filmrullen
från alla barndomssomrar
i baksätet på en kvav Nissan
där hårbotten ännu värker
för att man inte gjorde som han sa

Jag minns när jag var barn och mitt huvud var som ett kråkbo

Jag minns när jag var barn
och mitt huvud var som ett kråkbo

Spretiga, murkna kvistar
som snirklade sig i en snårig vägg
runt de små, nytillkomna livet
som skrek så desperat efter uppmärksamhet
Sådär som nytillkomna liv i ett kråkbo gör

Det var ingen som ansvarade
för säkerheten då
och boet låg öppet
för vilka märkliga varelser som helst
att besöka

En frestelse
för varje förbipasserande rovfågel
med hungrande mage
eller sårad stolthet
att sätta klorna i
Kråkungar tror på nästan allt man säger

En gammal ekorre dök in
och viskade en gång att
kråkvingar kan explodera när man flyger
Jag tror han hade skabb
och är ganska säker på att han narrades
Att han ville hålla kråkungarna
inom sitt räckhåll
om aptiten skulle falla på

Det har påverkat deras flygkapacitet
i orimligt stor bemärkelse
Jag minns när jag var barn
och mitt huvud var som ett kråkbo

Du har för mycket ljud!

Du stör!

Schhh, sitt still!

Ropade alla möjliga sorters arga älggubbar
och kastade sina stränga blickar mot mig
Sådär som arga älggubbar gör

Älggubbar som pratade i telefon
Älggubbar som fickparkerade
Älggubbar som dirigerade
Älggubbar som skattedeclarerade
Älggubbar som inte sympatiserade
Med barn som har huvuden
som är som kråkbon

Det är lustigt hur de tycks tro
att allt sånt där de säger och gör
försvinner någonstans under en mossbeklädd sten
Bleknar bort där tillsammans med
barriga konservburksetiketter
och skamlig, rosaskiftande vuxenlektyr

Att stränga blickar och hyschanden
och olämpliga narrerier
rinner ner och försvinner
i samma bruna dikesvatten
som sipprar in i håliga, ärvda gummistövlar
på alla snoriga, kråkbohövdade barn

Det är lustigt att de inte förstår
Att vi växer upp och börjar plocka isär
allt som ligger i det murkna, snåriga boet
Det som är till bredden fyllt
med sönderpetade skal
och ovarsamt lösryckta fjun

Att de inte förstår
Att man kan gå alla möjliga kurser
på Arbis
eller i Tibet
Eller få en remiss till någon
som har vänliga, förstående ögon
och hela bokhyllan full med böcker
om att städa upp i fågelbon

Att de inte förstår
att det går att lära sig att tämja sina kråkor
mobilisera
koordinera
manövrera

Att de inte förstår
att skogen är full av såna som vi
som minns
och nu vill börja diskutera

Att de inte förstår
att kråkorna plötsligt en dag
kan stråla samman
och brista ut
i en ursinnig symfoni
precis när någon ska slicka bort
en syltklick från mungipan
under ett styrelsemöte

och då
ska både älggubbar
och ekorrar med skabb
få ta dumstruten i vacker tass

Tidigare prismottagare i Solveig von Schoultz-tävlingen

2021 NOVELLER

- I Louise Agnesdotter
- II Michael Hancock
- III Barbro Björkfelt
- Hedersomnämndande Marie Metso
Ida Ståhl

2022 DIKTER

- I Annakaisa Suni
- II Gunilla Malm
- III Sara Ebersson
- Hedersomnämndande Emma Kanckos
Sara Nyman

2019 NOVELLER

- I Otto Donner, Helsingfors
- II Cecilia Langels, Vasa
- III Marika Aminoff-Sundell, Esbo
- Hedersomnämndande Eva Höglund, Åbo
Christa Nordlund-Hiltunen, Åbo

2018 DIKTER

- I Ann-Charlotte Palmgren, Åbo
- II Isabella Grüssner-Sarling,
Pålsböle
- III Johanna Evenson,
Hammarland
- Hedersomnämndande Louise Agnesdotter, Helsingfors
Eva Spikbacka, Hägersten,
Sverige

2017 NOVELLER

- I Mats Backström, Jakobstad
- II Maria Kallio, Korsholm
- III Ulrika Hansson, Helsingfors
- Hedersomnämndande Christa Nordlund-Hiltunen, Åbo
Evelina Wilson, Esbo

2016 DIKTER

- I Rickard Eklund, Vörå
- II Malin Slotte, Helsingfors
- III Camilla Thelestam, Helsingfors
- Hedersomnämndande Bodil Granö, Esbo
Linda Smith, Åland

2015 NOVELLER

- I Susann Uggeldahl, Esbo
- II Maria Rönnqvist, Jakobstad
- III John Christian Nordman,
Pörtom
- Hedersomnämndande Nina Brander Källman,
Östhammar
Johan Fagerudd, Vasa

2014 DIKTER

- I Sebastian Johans, Uppsala/
Mariehamn
- II Åsa-Maria Berg-Levinsson,
Fristad
- III Lisa Sjöholm, Stockholm
- Hedersomnämndande Margaretha Sillander, Malax
Linda Smith, Sund

2013 NOVELLER

- I Ann-Sofi Carlsson, Vasa
- II Solveig Eriksson, Helsingfors
- III Ann-Christine Snickars, Åbo
- Hedersomnämndande Christa Nordlund-Hiltunen, Åbo
Iris Backlund, Esbo

2012 DIKTER

- I Karin Erlandsson, Mariehamn
- II Sonja Nyström, Åbo
- III Kristian Brunell, Jakobstad
- Hedersomnämndande Lotta Sanhaie, Helsingfors
Ann-Christine Snickars, Åbo

2011 NOVELLER

- I Ulf Jönverfors, Jakobstad
- II Ann-Helen Berg, Åbo
- III Isa Fellman, Helsingfors
- Hedersomnämndande Sonja Ahlfors
Maria Ingman, Sibbo

2010 DIKTER

- I Katarina Schmidt, Helsingfors
- II Lotta Wilenius, Karis
- III Ulrika Gustafsson, Hägersten
- Hedersomnämndande Johanna Boholm, Jomala
Aysha Andersson, Helsingfors

2009 NOVELLER

- I Solveig Eriksson, Helsingfors
- II Iris Backlund, Esbo och Maria
Lönnberg, Esbo
- III Maria Grundvall, Helsingfors
- Hedersomnämndande Anna Olsoni-Broman, Sibbo

2008 DIKTER

- I Katarina von Numers.Ekman,
Kyrkslätt
- II Christel Sundqvist, Vasa
- III Katherine Laurent, Åbo
- Hedersomnämndande Mia Frank, Åbo

2007 NOVELLER

- I Katherine Laurent, Åbo
  - II Monica Fjällström, Pargas
  - III Monica Cleve, Helsingfors
- Hedersomnämmande Susann Uggeldahl, Esbo
Christel Sundqvist, Vasa

2006 DIKTER

- I Utdelades inte
  - II Mary Kuusisto, Ekenäs
  - III Rebecca Crichton-Nylund,
Kvevlax
- Hedersomnämmande Kitty Wright, Kimito

2005 NOVELLER

- I Mia Franck, Åbo
  - II Olav Lönnbäck, Karleby
  - III Camilla Ahlström-Taavitsainen,
Helsingfors
- Hedersomnämmande Mikael Henriksson, Borgå
Katherine Laurent, Åbo
Puck Sumelius, Helsingfors

2004 DIKTER

- I Anna Gullichsen, Sjundeå
  - II Gun Andersson-Wilhelms,
Pedersöre
  - III Camilla Lindberg, Tenala
- Hedersomnämmande Helena Kallio, Fiskars
Maria Lönnberg, Esbo

VINNARSKRIBENTER | 2022

Tiina Pitkäjärvi
Ricky Lindén
Hannele Luhtasela
Valter Holmström
Julia Åman

Solveig von Schoultz-tävlingen

Syftet med SFV:s litterära tävlingar är att främja intresset för att skriva skönlitteratur. Det finns två tävlingar: Arvid Mörne-tävlingen (för under 30-åringar) som instiftades 1986, och Solveig von Schoultz-tävlingen (för de som fyllt 30) som instiftades 2004.